

BENDROJO TEISMO PIRMININKO NUTARTIS

2011 m. balandžio 13 d.*

Byloje T-393/10 R

Westfälische Drahtindustrie GmbH, kurios buveinė yra Hame (Vokietija),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, kurios buveinė yra Hame,

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, kurios buveinė yra Izerlone (Vokietija),

atstovaujamos advokatų C. Stadler ir N. Tkatchenko,

ieškovės,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą V. Bottka, R. Sauer ir C. Hödlmayr, padedamų advokato R. Van der Hout,

atsakovę,

* Proceso kalba: vokiečių.

dėl prašymo sustabdyti 2010 m. birželio 30 d. Komisijos sprendimo C (2010) 4387 galutinis dėl procedūros pagal SESV 101 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį (byla COMP/38.344 – Įtempiamoji armatūra), iš dalies pakeisto 2010 m. rugsėjo 30 d. Sprendimu C (2010) 6676 galutinis, vykdamą tiek, kiek juo ieškovėms skirta bauda,

BENDROJO TEISMO PIRMININKAS

priimą šią

Nutartį

Faktinės bylos aplinkybės ir procedūra

- ¹ Ieškovės priklauso vadinamajai „Pampus grupei“ (*PIB+Gruppe*), kuri vykdo veiklą visų pirma plieno ir vielos pramonės sektoriuje ir apima keturias holdingo bendroves: *Pampus Stahlbeteiligungsgesellschaft mbH*, *Pampus Umformtechnik GmbH*, *Pampus Logistikbeteiligungsgesellschaft mbH* ir *Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co.*

KG (toliau – PIB). Visos šių holdingo bendrovių, neturinčių bendro holdingo, akcijos priklauso trimis Pampus šeimos nariams.

- 2 Pirmoji atsakovė *Westfälische Drahtindustrie GmbH* (toliau – WDI) gamina ir parduoda plieno produktus, perka ir valdo įmonių, kurios iš esmės vykdo veiklą vielos gamybos ir apdirbimo srityje, akcijas. 98 % WDI akcijų priklauso antrajai ieškovei *Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG* (toliau – WDV). PIB priklauso du trečdaliai, o *ArcelorMittal Hamburg GmbH* (toliau – *ArcelorMittal*) – trečdalis WDV akcijų. PIB, be kita ko, įsigyja, valdo ir parduoda pramonės įmonių akcijas, taip pat prekiauja plieno produktais.
- 3 Ieškovės siekia, kad Bendrasis Teismas sustabdytų 2010 m. birželio 30 d. Komisijos sprendimo C (2010) 4387 galutinis dėl procedūros pagal SESV 101 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį (byla COMP/38.344 – Įtempiamoji armatūra), iš dalies pakeisto 2010 m. rugsėjo 30 d. Sprendimu C (2010) 6676 galutinis (toliau kartu – ginčijamas sprendimas), vykdymą tiek, kiek juo ieškovėms skirtos baudos, ir atleistų jas nuo pareigos pateikti banko garantiją.
- 4 Ginčijamame sprendime Komisija iš esmės kaltina kai kuriuos įtempiamojo plieno gamintojus tuo, kad įtempiamosios armatūros sektoriuje jie daug metų nustatydavo tiekimų kvotas ir kainas, pasidalijo klientus ir keitėsi svarbia informacija, taip pat vykdė šį tęstinį pažeidimą padarė žalą visam Europos statybos pramonės sektoriui. Būtent dėl šios priežasties Komisija skyrė jiems iš viso apie 460 mln. EUR baudų. Konkrečiai kalbant, ji skyrė ieškovėms 46,55 mln. EUR tokių baudų: visoms trimis

ieškovėms solidariai skyrė 15,485 mln. EUR baudą, WDI ir WDV solidariai skyrė 23,37 mln. EUR baudą ir vienai WDI skyrė 7,695 mln. EUR baudą. Be to, keturioms *ArcelorMittal* grupės bendrovėms ji skyrė iš pradžių 276,48 mln. EUR baudą, o vėliau sumažino ją iki 230,4 mln. EUR.

- 5 2010 m. rugsėjo 14 d. Bendrojo Teismo kanceliarijoje gautu prašymu ieškovės pareiškė ieškinį prašydamos panaikinti pirminį 2010 m. birželio 30 d. sprendimą tiek, kiek juo joms skirtos baudos, o nepatenkinus šio reikalavimo – sumažinti baudų dydį. Po to, kai joms buvo pranešta apie 2010 m. rugsėjo 30 d. sprendimą dėl dalinio pakeitimo, 2010 m. lapkričio 16 d. Bendrojo Teismo kanceliarijoje gautu pareiškimu jos pakeitė pirminio ieškinio reikalavimus ir pagrindus bei suderino juos su sprendimu dėl dalinio pakeitimo padarytais pakeitimais.
- 6 Atskiru dokumentu, Bendrojo Teismo kanceliarijoje gautu 2011 m. gruodžio 3 d., ieškovės pateikė šį prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones, kuriame iš esmės prašo:
 - sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymą, kiek juo trims ieškovėms (WDI, WDV ir PIB) solidariai skirta 15,485 mln. EUR bauda, 23,37 mln. EUR bauda – solidariai pirmosioms dviem ieškovėms (WDI ir WDV) ir 7,695 mln. EUR bauda – pirmajai ieškovei (WDI), ir atleisti jas nuo pareigos pateikti banko garantiją arba bet kokią kitą finansinę užtikrinimo priemonę iki bus priimtas sprendimas pagrindinėje byloje,
 - nepatenkinus pirmojo reikalavimo, sudaryti lengvatines sąlygas pagal tinkamai ir profesionaliai sudarytą mokėjimo grafiką sumokėti joms skirtas baudas ir atleisti

nuo pareigos pateikti banko garantiją arba bet kokią kitą finansinio užtikrinimo priemonę,

— priteisti iš atsakovės bylinėjimosi išlaidas.

- 7 Savo rašytinėse pastabose, kurias Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2011 m. vasario 14 d., Komisija prašo:

— atmesti pagrindinius ir papildomus reikalavimus,

— priteisti iš ieškovių bylinėjimosi išlaidas.

- 8 2011 m. vasario 15 d. raštu ieškovės paprašė leidimo atsakyti į Komisijos pastabas, motyvuodamos tuo, jog per Komisiją pradėtą jų galimybių sumokėti baudą patikrinimo administracinę procedūrą (vadinamoji „ITP procedūra“), užbaigtą 2011 m. vasario 14 d. raštu, paaiškėjo naujų duomenų, patvirtinančių ieškovių prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemones skubumą. Gavusios Bendrojo Teismo leidimą, 2011 m. vasario 25 d. raštu jos pateikė minėtas papildomas pastabas. 2011 m. kovo 21 d. raštu Komisija pateikė savo galutinę poziciją dėl šių pastabų.
- 9 Minėtu 2011 m. vasario 14 d. administraciniu raštu Komisija atsisakė sumažinti ieškovių baudas, motyvuodama tuo, jog WDI yra pajėgi sumokėti visą 46,55 mln. EUR baudą arba gauti šiai sumai banko garantiją.

- 10 Bendrajam Teismui buvo pranešta, kad lygiagrečiai su Komisijos pradėta ieškovių galimybių sumokėti baudą patikrinimo ITP procedūra minėtoms *ArcelorMittal* grupės bendrovėms (žr. 4 punktą) skirta 230,4 mln. EUR bauda 2011 m. balandžio 4 d. buvo sumažinta iki 45,7 mln. EUR, nes Komisija pripažino jų ribotas finansines galimybes. Prieš tai trijų iš šių bendrovių prašymas taikyti laikinąsias apsaugos priemonės buvo atmestas visų pirma dėl to, kad *ArcelorMittal* grupė yra labai pajėgi finansiškai (konsoliduota 2009 m. apyvarta sudarė daugiau kaip 46 mlrd. EUR) (2010 m. gruodžio 7 d. Bendrojo Teismo pirmininko nutartis *ArcelorMittal Wire France ir kt. prieš Komisiją*, T-385/10 R nepaskelbtas Rinkinyje).

Motyvai

- 11 Pagal SESV 278 ir 279 straipsnius, skaitomus kartu su SESV 256 straipsnio 1 dalimi, laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas gali, jei mano, kad tai reikalinga dėl susiklosčiusių aplinkybių, nurodyti sustabdyti ginčijamo akto taikymą arba nustatyti būtinas laikinąsias priemones.
- 12 Bendrojo Teismo procedūros reglamento 104 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad prašymuose dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo turi būti nurodytas bylos dalykas, aplinkybės, dėl kurių reikalingas skubus sprendimas, ir faktiniai bei teisiniai pagrindai, *prima facie* pagrindžiantys prašomų priemonių reikalingumą. Laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas gali sustabdyti taikymą ir suteikti laikinąsias apsaugos priemones, jei yra nustatyta, kad jų suteikimą *prima facie* pateisina faktinės ir teisinės aplinkybės (*fumus boni iuris*) ir kad jos yra skubios ta prasme, jog tam, kad būtų išvengta rimtos ir nepataisomos žalos ieškovo interesams, yra būtina, jog jos būtų numatytos ir pradėtų veikti prieš priimant sprendimą pagrindinėje byloje (1995 m. liepos 19 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Komisija prieš Atlantic Container Line ir kt.*, C-149/95 P [R], Rink. p. I-2165, 22 punktą). Šios sąlygos yra kumuliacinės, todėl prašymus dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo reikia atmesti, jei netenkinama bent viena sąlyga (1996 m. spalio 14 d. Teisingumo Teismo pirmininko

nutarties *SCK ir FNK prieš Komisiją*, C-268/96 P[R], Rink. p. I-4971, 30 punktas). Prireikus, laikinasias apsaugos priemones taikantis teisėjas taip pat turi palyginti šalių interesus nagrinėjamoje byloje (2001 m. vasario 23 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Austrija prieš Tarybą*, C-445/00 R, Rink. p. I-1461, 73 punktas ir 2002 m. balandžio 4 d. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutarties *Technische Glaswerke Ilmenau prieš Komisiją*, T-198/01 R, Rink. p. II-2153, 50 punktas).

- 13 Nagrinėdamas šių sąlygų visumą, laikinasias apsaugos priemones taikantis teisėjas turi didelę diskreciją ir, atsižvelgdamas į konkrečias bylos aplinkybes, gali laisvai pasirinkti šių įvairių sąlygų patikrinimo būdą, taip pat jų nagrinėjimo tvarką, nes jokia Bendrijos teisės norma jo neįpareigoja pasirinkti iš anksto nustatytos vertinimo sistemos, kuria remiantis būtų vertinama būtinybė taikyti laikinasias apsaugos priemones (12 punkte minėtos Nutarties *Komisija prieš Atlantic Container Line ir kt.* 23 punktas ir 2007 m. balandžio 3 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Vischim prieš Komisiją*, C-459/06 P[R], neskelbiamos Rinkinyje, 25 punktas).
- 14 Šalių pateiktose rašytinėse pastabose yra visa informacija, kurios teisėjui reikia siekiant priimti sprendimą dėl prašymo. Todėl nereikia pradėti žodinės procedūros dalies.

Dėl prašymo taikyti laikinasias apsaugos priemones

- 15 Pagal ginčijamo sprendimo 2 straipsnį, pareikšdama ieškinį dėl panaikinimo, nubausta įmonė gali pasirinkti laikinai sumokėti baudą arba pateikti Komisijai priimtina banko garantiją. 2010 m. liepos 5 d. ir spalio 1 d. raštuose, kuriais buvo pranešta apie ginčijamą sprendimą, Komisija aiškiai atkreipė laikinasias apsaugos priemones

prašančių taikyti asmenų dėmesį į šią galimybę ir patikslino, kad teikiant banko garantiją nuo garantijos sumos skaičiuojamos 2,5% palūkanos.

- 16 2011 m. vasario 14 d. pastabų, kurias ji pateikė dėl prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemones, 52 ir 59 punktuose Komisija aiškiai pareiškė, kad prašymo skubumas atkrenta iš karto, jei ieškovės turi galimybę pateikti banko garantiją, t. y. pasirenka finansiškai palankesnę sprendimą nei laikinas baudos sumokėjimas. Komisija pridūrė, kad šiuo atveju nesvarbu, ar rezervuose yra pakankamai lėšų sumokėti laikiną baudą.
- 17 Remiantis tuo, darytina išvada, pirma, kad esant tam tikrai sąlygai (pateikus banko garantiją) Komisija pati yra pasirengusi patenkinti laikinąsias apsaugos priemones taikyti prašančių ieškovių reikalavimą sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymą. Todėl logiška, kad prašymu sustabdyti šio sprendimo vykdymą siekiama tik būti atleistoms nuo nustatytos pareigos pateikti banko garantiją tam, kad sprendimu joms paskirtos baudos nebūtų išieškotos nedelsiant (žr. 2006 m. liepos 13 d. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutarties *Romana Tabacchi prieš Komisiją*, T-11/06 R, Rink. p. II-2491, 23–26 punktus).
- 18 Antra, Komisija apriboja savo pastabas skubos klausimu, ar ieškovės iš tikrųjų negali pateikti banko garantijos arba, bet kuriuo atveju, ar pateikusias ją jos, kaip teigiama, taptų nemokios. Ji priduria, kad atsižvelgiant į šiuo metu turimą informaciją ir ypač prognozes dėl WDI (visų pirmą dėl jos *cash-flow*) aišku, jog ši bendrovė iš tikrųjų gali pateikti banko garantiją visai baudos sumai. Tokiu atveju Komisija nereikalautų papildomų garantijų iš kitų ieškovių, o tai pašalintų bet kokią nemokumo riziką (2011 m. vasario 14 d. pastabų 60 punktas).

- 19 Iš šių Komisijos pastabų – taip pat iš jos išvados ginčijamo sprendimo 1178 ir 1179 punktuose, kad dėl rimtų finansinių sunkumų WDI ir PIB negali sumokėti baudų ir gali būti visai nepajėgios tęsti veiklą, – darytina išvada, kad ir Komisijos nuomone laikinas ieškovėms skirtų baudų sumokėjimas yra nereali alternatyva, nes šiuo metu jos neturi finansinių galimybių atlikti tokį mokėjimą.
- 20 Taigi šis prašymas taikyti laikinąsias apsaugos priemones (ir atitinkamai skubos vertinimas) susijęs tik su galimybe atleisti ieškoves nuo pareigos pateikti banko garantiją, t. y. garantiją, kuri leistų joms išvengti skirtų baudų išieškojimo nedelsiant.

Dėl skubos

- 21 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką prašymo dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo skubus pobūdis turi būti vertinamas atsižvelgiant į preliminarą sprendimo būtinumą, siekiant išvengti didelės ir nepataisomos žalos šaliai, kuri prašo taikyti laikinąsias apsaugos priemones. Ji turi pateikti įrodymų, kad negali laukti pagrindinio proceso pabaigos, nepatirdama tokio pobūdžio žalos (žr. 2001 m. lapkričio 15 d. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutarties *Duales System Deutschland prieš Komisiją*, T-151/01 R, Rink. p. II-3295, 187 punktą ir joje nurodytą teismo praktiką ir 2007 m. gruodžio 4 d. Nutarties *Cheminova ir kt. prieš Komisiją*, T-326/07 R, Rink. p. II-4877, 50 punktą).
- 22 Dėl šioje byloje aptariamų banko garantijos problematikos iš nusistovėjusios teismų praktikos taip pat matyti, kad prašymas atleisti nuo pareigos pateikti banko garantiją,

nustatytos siekiant užtikrinti, kad bauda nebūtų išieškota nedelsiant, gali būti patenkintas tik esant ypatingoms aplinkybėms (Teisingumo Teismo pirmininko nutartys: 1982 m. gegužės 6 d. Nutarties *AEG prieš Komisiją*, 107/82 R, Rink. p. 1549, 6 punktas ir 1999 m. gruodžio 14 d. Nutarties *DSR-Senator Lines prieš Komisiją*, C-364/99 P [R], Rink. p. I-8733, 48 punktas). Iš tikrųjų galimybė reikalauti pateikti finansinę garantiją yra tiesiogiai numatyta Teisingumo Teismo ir Bendrojo Teismo procedūros reglamentų nuostatose dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūrų ir atitinka bendro ir tinkamo Komisijos elgesio taisyklės (Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutartys: 2003 m. rugpjūčio 5 d. Nutarties *IRO prieš Komisiją*, T-79/03 R, Rink. p. II-3027, 25 punktas ir 2004 m. sausio 21 d. Nutarties *FNSEA ir kt. prieš Komisiją*, T-245/03 R, Rink. p. II-271, 77 punktas).

- 23 Tokių ypatingų aplinkybių buvimas laikytinas nustatytu, jei šalis, prašanti atleisti ją nuo pareigos pateikti prašomą banko garantiją, įrodo, kad dėl objektyvių priežasčių tokios garantijos pateikti negali (17 punkte jau minėtos Nutarties *Romana Tabacchi prieš Komisiją* 98 punktas ir 2003 m. spalio 20 d. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutarties *Leali prieš Komisiją*, T-46/03 R, Rink. p. II-4473, 33 punktas ir nurodyta teismų praktika).
- 24 Dvi nurodytos ypatingos aplinkybės yra alternatyvios, o ne kumuliacinės sąlygos.
- 25 Taigi, jei ieškovėms pavyktų įrodyti, kad jos dėl objektyvių priežasčių negali pateikti banko garantijos dėl joms skirtų baudų sumokėjimo, remiantis minėta teismo praktika reikėtų pripažinti jų prašomų laikinųjų apsaugos priemonių skubumą.

26 Ieškovės šiuo klausimu nurodo, kad joms dėl objektyvių priežasčių neįmanoma pateikti banko garantijos, nesvarbu, ar pasitelkus nuosavas lėšas, ar padedant akcininkams ir visai PIB+ grupei. Po to, kai joms buvo pranešta apie pirminį sprendimą, ieškovės intensyviai, tačiau nesėkmingai, bandė gauti banko garantiją visai iš pradžių skirtai 56,05 mln. EUR baudos sumai visose [konfidencialu]¹ kredito įstaigose ir kreditų draudimo bendrovėse, priklausančiose grupės kreditorių ratui. Gavusios pakeistą sprendimą, jos dar kartą bandė gauti banko garantiją sumažintai (46,55 mln. EUR) sumai, tačiau vėl nesėkmingai, nes visos kredito įstaigos ir kreditų draudimo bendrovės atmetė jų prašymą.

27 Komisija atsako, kad ieškovių pateikti atsisakymo raštai yra ginčytini daugeliu požiūrių. Ieškovės kreipėsi tik į tuos bankus, kurie jau yra PIB+ grupės kreditoriai ir todėl suinteresuoti išvengti bet kokių finansinių *status quo* pasikeitimų, dėl kurių bauda sumažėtų. Šiomis aplinkybėmis iš WDI ir tam tikrų bankų susirašinėjimo susidaro įspūdis, kad nė viena šalis tuo metu iš tikrųjų nebuvo suinteresuota pradėti rimtas diskusijas dėl galimybės suteikti garantiją, o tik manė, jog atsisakymas yra jų siekiamo baudos sumažinimo *sine qua non* sąlyga. Beje, tai paaiškina, kodėl bankai bendrais žodžiais suformulavo savo atsisakymus ir išsamiai neišnagrinėjo ieškovių (ypač WDI) padėties. Be to, tik devyni iš pateiktų raštų buvo adresuoti tiesiogiai WDI. [Konfidencialu] bankai pateisino savo atsisakymą visos Pampus grupės ekonomine padėtimi. Tačiau WDI yra ekonomiškai sėkminga, moki ir todėl verta kredito įmonė. Kadangi nėra įrodymų, kad tariamasis Pampus grupės ekonominės padėties pablogėjimas atsišpindės WDI veikloje, tikrasis atsisakymo motyvas yra neaiškus.

1 — Nepateikiami konfidencialūs duomenys.

28 Komisijos nuomone, ieškovių pateikti atsisakymo raštai negali įrodyti WDI negalėjimo pateikti garantiją taip pat dėl to, kad bankai juose savo atsisakymus suformulavo tik bendromis frazėmis, iš esmės remdamiesi bendrai *Pampus* grupės ekonominiais ir finansiniais sunkumais. Taigi vienintelis lemiamas veiksnys gali būti tik WDI tikroji ekonominė padėtis. Turint omenyje palankias *cash-flow* prognozes ateinančiais metais ir bankų turimas užtikrinimo priemonės, WDI turėjo galimybę gauti banko garantiją. Iš pačių ieškovių pateiktų *cash-flow* prognozių matyti, kad WDI per septynerius metus iš turimų *cash-flow* galėjo padengti baudos dydžio dalimis grąžinamą paskolą. Taigi ji turėjo galimybę gauti banko garantiją.

29 Šiuo klausimu pažymėtina, kad iš bylos medžiagos matyti, jog ieškovės iš pradžių nesėkmingai kreipėsi į keturiolika kredito įstaigų. 2010 m. liepos 20 d. jos taip pat išsiuntė praktiškai identiška suformuluotus raštus „kreditus teikiantiems bankams“, kuriuose paprašė suteikti garantiją visai baudos sumai (56,05 mln. EUR) arba jos daliai. Tos pačios dienos elektroniniu laišku WDI pateikė atitinkamą prašymą šiems bankams: [*konfidencialu*].

30 Kredito įstaigos ir kreditų draudimo bendrovės beveik visais atvejais pateisino savo atsisakymus ieškovių nestabilia ekonomine ir finansine padėtimi, dėl kurios jos negali suteikti prašomos banko garantijos. Kai kurie atsisakymo raštai buvo labai trumpi, o kituose buvo detalai nurodyti motyvai. Taip [*konfidencialu*] (2010 m. liepos 26 d. raštas WDI) atkreipia dėmesį į „jau turimų įsipareigojimų dydį“ ir primena, kad *Pampus* grupė yra „sanavimo stadijoje“. [*Konfidencialu*] (trys identiški 2010 m. liepos 23 d. raštai WDI, WDV ir PIB) daro nuorodą į „neseniai atliktą“ įmonės ekonominės padėties „išsamią analizę“, taip pat į dabartinę sunkią finansinę padėtį. [*Konfidencialu*] (2010 m. liepos 22 d. raštai WDI, WDV ir PIB) praneša, kad negali suteikti „garantijos,

net iš dalies, dėl dabartinės visos grupės ir atskirų jos įmonių ekonominės padėties“. [Konfidencialu] (2010 m. liepos 22 d. raštas WDI) atkreipia dėmesį į „griežtą sanavimo ir restruktūrizavimo procesą, kuris per vidutinį laikotarpį turi padėti atkurti finansinį stabilumą“ ir pabrėžia, kad, jo nuomone, grupės sanavimo perspektyvos kelia rimtų abejonių tuo atveju, jei jos finansiniai įsipareigojimai bus dar didinami, t. y. papildomas didinimas, kuris turės įtakos finansiniam rezultatui“, būtent dėl šios priežasties jis mano, jog „negali užtikrinti garantiją atitinkančios dalies“. [Konfidencialu] (2010 m. liepos 22 d. raštas WDI, WDV ir PIB) praneša, kad „išsamiai išnagrinėjęs kredito suteikimo galimybes“ padarė išvadą, jog „sąlygos, kuriomis jis galėtų padidinti [savo] kreditinius įsipareigojimus, netenkinamos“.

31 2010 m. lapkričio 10 d. raštais ir (arba) elektroniniais laiškais ieškovės dar kartą kreipėsi į tuos pačius bankus dėl garantijos, tačiau tik per tą laikotarpį sumažintai baudos sumai (46,55 mln. EUR). 2010 m. lapkričio 11–26 d. pateiktuose atsakymo raštuose bankai patvirtino, kad motyvai, kuriuos jie nurodė anksčiau, grįsdami savo atsakymus, taip pat galioja sumažintų baudų atžvilgiu.

32 2011 m. vasario 19 d. WDI trečią kartą kreipėsi į minėtus bankus su prašymu suteikti tik jai skirtos (sumažintos) baudos dydžio garantiją ir informavo bankus apie motyvus, kuriuos Komisija nurodė atmesdama jos ITP prašymą. Ir vėl gauti bankų atsakymai buvo neigiami. Taip [konfidencialu] 2011 m. vasario 22 d. rašte pateisina atsakymą suteikti garantiją, nurodydamas „savo išimtinę funkciją – ilgalaikį finansavimą ir [įmonės] ekonominės padėties vertinimą, t. y. vertinimą, kuris vis dar skiriasi nuo Europos Komisijos požiūrio“. 2011 m. vasario 23 d. rašte [konfidencialu] paaikškino, kad, „išnagrinėjęs visą informaciją, po jo viduje vykusių diskusijų nusprendė,

jog jau pasiekė [savo] galimybių suteikti kreditą tiek bendrai visai PIB+ grupei, tiek konkrečiai WDI, ribą“ ir dėl šios priežasties „privalo dar kartą atmesti prašymą suteikti banko garantiją Europos Komisijos naudai“. Jis atsiprašo, jog negali nurodyti visų savo sprendimo motyvų, ir prašo WDI suprasti jį bei paaiškina, kad pagal kreditų suteikimo vidaus taisykles grupių atveju negalima skirti kredito remiantis vien atskirų grupės įmonių padėtimi, o prašymus reikia vertinti bendrai, t. y. žiūrint į visą grupę (šiuo atveju į PIB+ grupę). Be to, sprendimas dėl kredito suteikimo grindžiamas ne tik dabartiniais arba būsimais *cash-flow*, bet taip pat jau suteiktų kreditų apimtimi, jų užtikrinimu, visomis jau turimomis paskolos sutartimis ir ankstesne patirtimi.

- 33 Galiausiai, ieškovės paaiškino, ir niekas šio teiginio neneigė, kad bankai kreditoriai ypatingai stebi jas ir visą įmonių grupę, kuriai jos priklauso. Kiekvieną savaitę su bankų [*konfidencialu*] koordinatoriais buvo organizuojamos konferencijos telefonu, pagal poreikį rengiami susitikimai tiek su įvairiais bankais, tiek ir su bankais kreditoriais. Iš to Komisija daro išvadą [*konfidencialu*]. Be to, iš bylos medžiagos matyti, kad nuo 2010 m. kovo mėn. ieškovės siunčia bankams išsamias mėnesines ataskaitas apie savo ekonominę padėtį (būtent, tarpinius balansus, pelno (nuostolio) ataskaitas, pinigų srautų ataskaitas ir kt.), t. y. ataskaitas, kurios taip pat leidžia visapusiškai įvertinti visos PIB+ grupės būklę.

- 34 Remdamasis tuo, kas išdėstyta, laikinąsias apsaugos priemonės taikantis teisėjas turi konstatuoti, kad ieškovės laiku, daug kartų ir rimtai bandė gauti joms skirtų baudų dydžio banko garantiją. Iš bylos medžiagos aišku, kad jų pastangos buvo bergždžios, nes bankai, į kuriuos buvo kreiptasi, išsamiai išnagrinėjo jų finansinę ir ekonominę situaciją, kaip tai pažymėta jų atsakymo raštuose, iš kurių matyti, kad jie puikiai žinojo apie ieškovių padėtį visos PIB+ grupės viduje (įskaitant Pampus šeimos narius) ir

žinojo, konkrečiai, ieškovės WDI situaciją. Taigi nėra jokių duomenų, kad atsisakymas ieškovėms buvo pateiktas tik iš paslaugumo, vien siekiant šios bylos tikslų.

35 Kadangi iš viso keturiolika bankų atsisakė suteikti ieškovėms banko garantiją, motyvuodami šį atsisakymą nurodytais motyvais, ieškovės teisiniu atžvilgiu pateikė pakankamai įrodymų, kad dėl objektyvių priežasčių negalėjo gauti šios garantijos, juo labiau, jog remiantis teismo praktika panašiais atvejais pakanka dviejų ar trijų atsisakymų (žr. 2011 m. kovo 2 d. Bendrojo Teismo pirmininko nutarties *I. garantovaná prieš Komisiją*, T-392/09 R, neskelbiamos Rinkinyje, 56 punktą ir 17 punkte minėtos Nutarties *Romana Tabacchi prieš Komisiją* 102 ir 103 punktus). Todėl aplinkybė, kad ieškovės nepateikė kreditų draudimo bendrovių [*konfidencialu*], į kurias jos taip pat kreipėsi, rašytinių atsisakymų, neturi reikšmės ir nereikia nagrinėti klausimo, ar tokios įstaigos pagal veiklos pobūdį turi teikti banko garantijas.

36 Nė vienam Komisijos argumentui, kuriuo teigiama, kad yra priešingai, negali būti pritarta.

37 Komisija nurodo, pirma, kad šiomis aplinkybėmis nepagrįstai nebuvo atsižvelgta į akcininkės *ArcelorMittal*, kuriai jau seniai priklauso trečdalis WDV kapitalo, finansinius išteklius. Šiuo klausimu pastebėtina, kad tiriant įmonės finansinį gyvybingumą ir jos galimybę pateikti banko garantiją šios įmonės finansinė padėtis gali būti vertinama atsižvelgiant į įmonių grupės, kuriai ji tiesiogiai ar netiesiogiai priklauso per akcininkus, ypatumus (1995 m. kovo 7 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Transacciones Marítimas ir kt. prieš Komisiją*, C-12/95 P, Rink. p. I-467, 12 punktas ir 2007 m. spalio 11 d. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutarties *MB Immobilien Verwaltungs-GmbH prieš Komisiją*, T-120/07 R, neskelbiamos Rinkinyje, 36 punktas ir nurodyta teismo praktika).

38 Pagal teismo praktiką toks požiūris grindžiamas idėja, kad tikrų įmonės interesų negalima atskirti nuo jų kontroliuojančių asmenų interesų, todėl nurodyta didelė ir nepataisoma žala turi būti vertinama atsižvelgiant ir į įmonę kontroliuojančių asmenų finansinę padėtį (37 punkte minėtos Nutarties *MB Immobilien Verwaltungs-GmbH prieš Komisiją* 37 punktą ir nurodyta teismo praktika). Vėliau ši „teismo praktika dėl įmonių grupių“ buvo išplėsta taip, kad taikoma ir tais atvejais, kai kapitalo turima mažiau nei kontrolinis akcijų paketas (50 %, 40 % ar net 30 %), nes atsižvelgiant į atitinkamos įmonės kapitalo struktūrą tokia (didelė) kapitalo dalis gali būti svarbi vertinant jos finansinį gyvybingumą, todėl prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones pateikianti šalis turi jame būtinai pateikti pakankamai informacijos apie tokį dalyvavimą kapitale neturint kontrolinio akcijų paketo (žr. Bendrojo Teismo pirmininko nutartis: 2010 m. gegužės 7 d. Nutarties *Almamet prieš Komisiją*, T-410/09 R, neskelbiamos Rinkinyje, 57 ir 58 punktus bei 2011 m. sausio 24 d. Nutarties *Rubinetterie Teorema prieš Komisiją*, T-370/10 R, neskelbiamos Rinkinyje, 39–42 punktus). Visų pirma pagal šią teismo praktiką nustatyta tik pareiga informuoti siekiant nustatyti galimus bendrus interesus, o tose abiejose bylose dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo nebuvo jokio pagrindo nagrinėti, ar iš tikrųjų yra tokių atitinkamos įmonės ir kontrolinio akcijų paketo neturinčio akcininko bendrų interesų.

39 Ieškovės paminėjo, kad *ArcelorMittal* dalyvauja kapitale, neturėdama kontrolinio akcijų paketo, ir paaiškino, jog 2010 m. liepos 26 d. ir lapkričio 22 d. jos nesėkmingai kreipėsi į ją, siekdamos gauti skirtų baudų dydžio banko garantiją. Vis dėlto detaliau nereikia nagrinėti nei šių prašymų, nei 2010 m. liepos 30 d. ir lapkričio 25 d. *ArcelorMittal* atsisakymo raštų rimtumo, nes minėta teismo praktika dėl įmonių grupių netaikoma ieškovių ir *ArcelorMittal* santykiams.

40 Nors *ArcelorMittal* vykdo veiklą plieno rinkoje kaip ir bet kuri ieškovė, vis dėlto šios įmonės priklauso skirtingoms grupėms, būtent *ArcelorMittal* grupei ir PIB+ grupei, kurios tarpusavyje konkuruoja ir siekia skirtingų (strateginių) tikslų. Todėl atmeta ma galimybė, kad pagrindiniai *ArcelorMittal* ir ieškovės interesai iš tikrųjų sutampa.

Be kita ko, atmetama galimybė, kad kaip akcininkė *ArcelorMittal* pritaria agresyviai PIB+ grupės politikai, kuria siekiama iš *ArcelorMittal* grupės nuvilioti klientus ir atimti ištisas rinkas. Todėl *ArcelorMittal* dalyvavimas kapitale neturint kontrolinio akcijų paketo negali būti pagrindas taikyti teismo praktiką dėl įmonių grupių.

- ⁴¹ Aplinkybė, kad *ArcelorMittal* ir vienos ar kitos ieškovės turtiniai interesai gali sutapti, neprieštarauja šiai išvadai, pavyzdžiui, kai kalbama apie *ArcelorMittal* dalyvavimo neturint kontrolinio akcijų paketo apimties išsaugojimą. Šis *ArcelorMittal* interesas, prie kurio taip pat gali prisidėti interesas gauti prieigą prie WDV ir WDI įmonių duomenų, kiek tai leidžia neturinčio kontrolinio akcijų paketo akcininko padėtis, nėra toks pat svarbus kaip pagrindiniai strateginiai interesai, kurių grupė siekia sudarydama veiklos planus ir kurie pateisina teismo praktikos dėl įmonių grupės taikymą tik tuo atveju, kai interesai yra iš tikrųjų bendri. Komisijos nurodyta aplinkybė, kad *ArcelorMittal* pasirengusi [*konfidencialu*], nieko nekeičia.

- ⁴² Antra, Komisija teigia, kad remiantis bankų atsakymo raštais negalima daryti išvados, jog garantijos gauti neįmanoma, nes bankai patys labai suinteresuoti kuo greičiau padengti savo debitorinius įsiskolinimus, jei kartu būtų sustabdytas baudų išieškojimas. Visi PIB+ tinklo kreditoriai, įskaitant bankus ir Komisiją, iš tikrųjų konkuruoja tarpusavyje, kai kalbama apie geriausią užtikrinimą ir vėlesnį maksimalų išduotų kreditų atgavimą. [*Konfidencialu*]. Jie taip pat iš tikrųjų suinteresuoti išsaugoti WDI veiklą dėl to, kad WDI yra pakankamai pelninga ir užima gerą konkurencinę padėtį, taip pat dėl jos generuojamų *cash-flow*. Jei WDI netęstų veiklos, bankai prarastų pagrindinę tinklo pajamų šaltinį, neatsižvelgiant į *cash-flow* augimo vidutinės ir ilgalaikės prognozės. Todėl iš tikrųjų tikėtina, kad bankai galiausiai suteiks baudos dydžio banko

garantiją, kai tik nebeliks vilties, kad vykdymas bus sustabdytas. Bet koks protingas, racionaliai ekonomiškai mąstantis ir žinantis teigiamus WDI veiklos rezultatus bankas suteiktų garantiją visai ieškovėms skirtų baudų sumai.

43 Tokie argumentai nepriimtini. Komisija nenori pripažinti „didelio“ keturiolikos atsiskaikiusių ieškovėms suteikti garantiją bankų „suinteresuotumo“. Šiuo klausimu atkreiptinas dėmesys, kad kai bankas priima teigiamą ar neigiamą sprendimą dėl kredito ir garantijos, jis kaip kredito įstaiga visada siekia savo tikslų ir turi elgtis atsižvelgdamas į akcininkų interesus. Šiuo atveju Komisijos interesai neturi viršenybės šių interesų atžvilgiu, nebent keturiolikai bankų būtų taikoma nurodyta teismo praktika dėl įmonių grupių. Tačiau šiuo atveju taip nėra.

44 Pirma, bylos medžiagoje nėra duomenų, kad bankai tapo ieškovių akcininkais arba kapitalo „injekcijomis“ vienaip ar kitaip įsigijo PIB+ grupės dalių. Jų verslo santykiai su šia grupe apsiriboja kreditavimo sritimi, o visomis dedamomis pastangomis siekiama kuo geriau užtikrinti ir susigrąžinti kreditus bei gauti palūkanų. Šiuo atžvilgiu šių kredito įstaigų ir ieškovių, kurios vykdo veiklą iš esmės tik plieno sektoriuje, strateginiai interesai nesutampa (žr. 1 ir 2 punktus).

45 Antra, vien nuorodos į tai, kad [konfidencialu] nepakanka įrodant, kad tarp bankų ir šių bendrovių egzistuoja asmeniniai ryšiai, panašūs į tuos, kurie gali egzistuoti, pavyzdžiui, tarp trijų Pampus šeimos narių, ir kuriems esant nebūtina steigti bendros

holdingo bendrovės (žr. 1 punktą), ir kad šie asmeniniai ryšiai yra tokie stiprūs, kad pateisina teismo praktikos dėl įmonių grupių taikymą.

⁴⁶ Trečia, Komisija kaltina ieškoves tuo, kad jos nesikreipė į jokių užsienio banką. Šiuo klausimu pakanka konstatuoti, kad [*konfidencialu*] atmetė bet kokią galimybę gauti norimą garantiją banke, kuris nėra vienas iš bankų kreditorių, po to, kai visi šie bankai pareiškė, jog atsisako ją suteikti. Beje, teismo praktikoje pripažįstama, kad banko atsisakymas suteikti garantiją jos prašančiam asmeniui, kuris yra jo nuolatinis klientas, įrodo, jog pageidaujamos garantijos neįmanoma gauti dėl objektyvių priežasčių (17 punkte minėtos Nutarties *Romana Tabacchi prieš Komisiją* 105, 109 ir 110 punktai).

⁴⁷ Atsižvelgiant į visą tai, kas išdėstyta, matyti, kad įvairūs bankų [*konfidencialu*] atsisakymo raštai teisiškai įrodo, jog ieškovės negali gauti joms skirtų baudų dydžio banko garantijos. Todėl argumentai, kuriuos Komisija nurodė remdamasi su ieškovėmis susijusiais finansinio ir ekonominio pobūdžio dokumentais ir duomenimis, siekdama įrodyti, kad šie bankai vis dėlto būtų suteikę garantiją, nes bet koks protingas bankas būtų tai padaręs, žinodamas visų pirma teigiamus WDI veiklos rezultatus, yra nepagrįsti.

⁴⁸ Šie Komisijos argumentai prieštarauja jos pačios [*konfidencialu*] teiginiui, kurį ji padarė ginčijamame sprendime (1179 punktas), kad „[*konfidencialu*]“. Be to, atkreiptinas dėmesys, kad Komisija šiuo atveju mano galinti vertinti „protingo, racionaliai ekonomiškai mąstančio banko“ elgesį, nors iki šiol nuolat sakydavo, jog ji nėra bankas ir neturi specializuotos banko infrastruktūros ir tarnybų, ir Pirmosios instancijos teismas jai šiuo klausimu pritarė (2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Tokai Carbon ir kt. prieš Komisiją*, T-236/01, T-239/01, T-244/01–T-246/01, T-251/01 ir T-252/01, Rink. p. II-1181, 479 punktas).

49 Komisijos argumentai atrodo nesuderinami ir su teismo praktika, pagal kurią prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemonės skubumas vertinamas atsižvelgiant į pateikiant prašymą buvusias aplinkybes, tačiau ne vėliau nei teisėjas priima dėl jo sprendimą (žr. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutartis: 2009 m. sausio 23 d. Nutarties *Pannon Hőerőmű prieš Komisiją*, T-352/09 R, neskelbiamos Rinkinyje, 29 ir 30 punktus bei 2009 m. birželio 8 d. Nutarties *Z prieš Komisiją*, T-173/09 R, neskelbiamos Rinkinyje, 22 punktą). Nors ieškovės teisiniu atžvilgiu pateikė pakankamai įrodymų, kad dėl objektyvių priežasčių negalėjo gauti banko garantijos iki ginčijamo sprendimo priėmimo, Komisija, pateikdama argumentą, kad tikėtina, jog bankai „galiausiai“ suteiks banko garantiją, „kai tik nebeliks vilties, kad vykdymas bus sustabdytas“, nori remtis vėlesne nei ginčijamo sprendimo priėmimo data ir „leisti veiksmui vykti“ tol, kol ieškovės turės paskelbti bankrotą dėl nesugebėjimo mokėti skolas arba per didelių įsiskolinimų tuo atveju, jei, nepaisant visko, negaus jokios banko garantijos (Vokietijos *Insolvenzordnung* 17 ir 15a straipsniai, skaitomi kartu su Vokietijos *Handelsgesetzbuch* 177a ir 130a straipsniais).

50 Galiausiai negalima sutikti su Komisija, kai ji kaltina ieškoves tuo, jog jos prisidėjo prie žalos padarymo, nes po pranešimo apie kaltinimus pateikimo WDI pervedė nemažai lėšų tai pačiai grupei priklausančioms trečiosioms bendrovėms ir tuo pačiu metu per 18 dalyvavimo įtempiamosios armatūros kartelyje metų sukaupė tik minimalų [*konfidencialu*] mln. EUR rezervą.

51 Komisija šiuo klausimu paaiškina, jog reikia vengti, kad dėl tokio lėšų pervedimo „nenukentėtų“ politika, kurią ji vykdo skirdama baudas, tačiau pakanka konstatuoti, jog aptariamais pervedimais WDI siekė užkirsti kelią atskirų PIB+ grupės įmonių likvidavimo procedūrai ir daugybės darbo vietų netekimui, o ši aplinkybė neginčijama. Taip pat neginčijama, kad akcininkai „neišėmė“ grynųjų pinigų nei iš įmonių, kurioms skirtos baudos, nei iš įmonių, kurioms grupės viduje buvo pervestos lėšos, išskyrus

neturinčiai kontrolinio paketo akcininkei *ArcelorMittal*, kuri nepriklauso grupei, 2008 m. kaip dividendai išmokėtus [konfidencialu] mln. EUR. Šiomis aplinkybėmis nei bendrovės *Holding-PIB*, nei bendrai PIB+ grupės negalima kaltinti tuo, jog WDI buvo panaudota kaip sunkumų turinčių kitų grupės įmonių finansavimo šaltinis.

- 52 Kalbant apie [konfidencialu] mln. EUR rezervą, kaltinimas dėl „nepakankamo rezervo“ neturi reikšmės, nes ginčijamame sprendime (1178 ir 1179 punktai) Komisija pati nurodė kelis veiksnius, įrodančius *a priori*, kad [konfidencialu]. Todėl apskaitoje parodyto rezervo dydis praktiškai nesvarbus. Be to, neatrodo, kad [konfidencialu] mln. EUR suma būtų neteisinga. Iš tiesų Komisija jau du kartus nusprendė, kad būtina sumažinti baudas, kurias ji skyrė konkrečioms kartelyje dalyvavusioms įmonėms. Neseniai ji net apie 80 % sumažino baudą, skirtą didžiausiai pasaulyje metalurgijos grupei *ArcelorMittal*, dėl to, kad kai kurios grupės įmonės negalėjo jos sumokėti (žr. 10 punktą).
- 53 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad ieškovės teisiniu atžvilgiu pateikė pakankamai įrodymų, patvirtinančių prašomų laikinųjų apsaugos priemonių skubumą.

Dėl „fumus boni iuris“

- 54 Pagal teismo praktiką sąlyga dėl *fumus boni iuris* yra įvykdyta, jei bent vienas iš pagrindų, ieškovių nurodytų grindžiant pagrindinį ieškinį, iš pirmo žvilgsnio yra svarbus ir bent jau nėra nepagrįstas, arba jei jos argumentų negalima atmesti neatlikus

išsamios analizės, kuri yra pagrindinėje byloje kompetentingo teismo prerogatyva (šiuo klausimu žr. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutartis: 2009 m. balandžio 28 d. Nutarties *United Phosphorus prieš Komisiją*, T-95/09 R, neskelbiamos Rinkinyje, 21 punktą ir nurodytą teismo praktiką bei 1995 m. kovo 10 d. Nutarties *Atlantic Container Line ir kt. prieš Komisiją*, T-395/94 R, Rink. p. II-595, 49 punktą; tai patvirtina 12 punkte minėtos Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Komisija prieš Atlantic Container Line ir kt.* 26 ir 27 punktai).

55 Grįsdamos ieškinį, kuriame jos prašo panaikinti ginčijamą sprendimą, o nepatenkinus šio reikalavimo – tinkamai sumažinti jų baudas, ieškovės nurodo septynis pagrindus.

56 Kaip teisingai pastebi Komisija, daugelis šių pagrindų suformuluoti labai glaustai ir iš karto nesuprantami. Tai prieštarauja teismo praktikai, pagal kurią esminės faktinės ir teisinės aplinkybės, kuriomis grindžiamas prašymas taikyti laikinąsias apsaugos priemonės, turi logiškai ir suprantamai išplaukti iš paties prašymo teksto, kad atsakovė galėtų paruošti savo pastabas, o laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas – priimti sprendimą dėl prašymo, esant reikalui, nesant papildomos informacijos (Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutartys: 2001 m. sausio 15 d. Nutarties *Stauner ir kt. prieš Parlamentą ir Komisiją*, T-236/00 R, Rink. p. II-15, 34 punktas; 2002 m. gegužės 7 d. Nutarties *Aden ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją*, T-306/01 R, Rink. p. II-2387, 52 punktas ir 2005 m. gegužės 23 d. Nutarties *Dimos Ano Liosion ir kt. prieš Komisiją*, T-85/05 R, Rink. p. II-1721, 37 punktas).

57 Tačiau šis kaltinimas dėl per didelio glaustumo netaikomas pagrindui, grindžiamam išvada dėl vieno tęstinio pažeidimo. Prašyme taikyti laikinąsias apsaugos priemones ieškovės iš esmės pažymi, kad Komisija kaltina WDI dalyvavimu darant pažeidimą nuo 1984 m. sausio 1 d. iki 2002 m. rugsėjo 19 d., o WDV – nuo 1987 m. rugsėjo 3 d. iki 2002 m. rugsėjo 19 d. Tačiau WDI ir WDV darė pažeidimą žymiai trumpiau, būtent nuo 1997 m. gegužės 12 d. iki 2002 m. rugsėjo 19 d. Iš tiesų pažeidimų, padarytų

iki 1997 m. gegužės 12 d., atžvilgiu suėjo senaties terminas. Komisija neatsižvelgė į tai, kad tarp susitarimų praėjo beveik pusantrų metų. Ji taip pat neatsižvelgė į aplinkybę, kad iki ir po nutraukimo laikotarpio sudaryti susitarimai negali būti laikomi vienu tęstiniu pažeidimu, nes skiriasi savo pobūdžiu ir organizavimu. Per 1996 m. sausio 9 d. susitikimą ieškovės, matant ir žinant visoms kitoms įmonėms, atsiribojo nuo kartelio susitarimų ir šis faktas aiškiai patvirtintas įvairiuose užrašuose. Šis atsiribojimas irgi yra pagrindas nekaltinti ieškovių padarius vieną tęstinį pažeidimą.

58 Tokie ieškovių argumentai, dėl kurių įmonėms WDI ir WDV skirtos baudos sėkmės atveju turėtų būti žymiai sumažintos, yra tokie tikslūs, kad leido Komisijai pateikti išsamią nuomonę, išdėstyta keliuose lapuose. Be to, atsižvelgus į juos, laikinąsias apsaugos priemones taikančiam teisėjui aišku, kad iš pirmo žvilgsnio pagrindas nėra visiškai nepagrįstas ir kad bet kuriuo atveju negali būti atmestas neatlikus išsamios analizės, kuri yra sprendimą pagrindinėje byloje priimančio teismo prerogatyva.

59 Pagrindas, kuriuo ieškovės ginčija neatsižvelgimą į jų negalėjimą sumokėti baudą, taip pat puikiai suprantamas, todėl Komisija galėjo pateikti išsamią nuomonę, išdėstyta keliuose lapuose, ir šiuo klausimu.

60 Šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, kad pagal SESV 261 straipsnį ir 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų

[EB] 81 ir 82 straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 205) 31 straipsnį Bendrasis Teismas turi neribotą kompetenciją nagrinėti ieškinius dėl sprendimų, kuriais Komisija yra nustačiusi vienkartinę ar periodinę baudą. Neatmestina galimybė, kad šioje byloje Bendrasis Teismas pasinaudos šia kompetencija priimdamas sprendimą pagrindinėje byloje ir sumažins ieškovo skirtas baudas. Pati Komisija šiuo klausimu aiškina: kadangi ieškovės nesutinka su tuo, kaip vertinamos jų galimybės sumokėti baudą, Bendrasis Teismas pats nustatytų baudos dydį, jei konstatuotų, kad Komisijos sprendime padaryta teisės klaida. Taigi jis turėtų remtis tarp sprendimų priėmimo pateikta informacija. Ji priduria, kad, jei dėl šios priežasties į skubos klausimą šioje byloje reikėtų atsakyti neigiamai, taip pat reikėtų atsakyti ir dėl ieškinio pagrindinėje byloje sėkmės perspektyvų. Tokie Komisijos paaiškinimai galioja ir tuo atveju, jei, kaip tai buvo padaryta anksčiau, reikėtų teigiamai atsakyti į skubos klausimą šioje byloje.

- 61 Šiomis aplinkybėmis reikia konstatuoti, kad iš pirmo žvilgsnio atrodo, jog yra *fumus boni iuris*, dėl kurios baudos turėtų būti sumažintos, kaip ieškovės prašė papildomai.

Dėl interesų palyginimo

- 62 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką nagrinėjant prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones turi būti palyginti su kiekvienu bylos išsprendimo būdu susiję pavojai. Konkrečiai kalbant, tai reiškia, kad teisėjas visų pirma turi išnagrinėti, ar sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymą prašančio asmens interesas yra svarbesnis nei interesus nedelsiant jį įvykdyti (Teisingumo Teismo pirmininko nutartys: 12 punkte

minėtos Nutarties *Komisija prieš Atlantic Container Line ir kt.* 50 punktas; 1996 m. liepos 12 d. Nutarties *Jungtinė Karalystė prieš Komisiją*, C-180/96 R, Rink. p. I-3903, 89 punktas ir 2003 m. birželio 26 d. Nutarties *Belgija ir Forum 187 prieš Komisiją*, C-182/03 R ir C-217/03 R, Rink. p. I-6887, 142 punktas).

⁶³ Ieškovės įrodė ne tik jų prašomų laikinųjų apsaugos priemonių skubumą, kai pateikė įrodymų, jog jos dėl objektyvių priežasčių negali gauti skirtų baudų dydžio banko garantijos, bet ir jų papildomo prašymo sumažinti šių baudų dydį *fumus boni iuris*. Todėl reikia pripažinti, kad jos iš tikrųjų turi pagrįstą interesą, jog joms nustatytos pareigos pateikti baudų dydžio banko garantiją vykdymas būtų sustabdytas. Iš tiesų, jei jų prašymas taikyti laikinąsias apsaugos priemones nebūtų patenkintas, Komisija galėtų nedelsdama pradėti baudų išieškojimą ir dėl to, tikėtina, būtų pradėta ieškovių likvidavimo procedūra dėl nesugebėjimo mokėti skolas arba per didelių įsiskolinimų (žr. 49 punktą).

⁶⁴ Komisija nesutinka su šiuo pagrindu ir nurodo viešąjį interesą užtikrinti Europos Sąjungos konkurencijos taisyklių veiksmingumą bei savo paskirtų baudų atgrasantį poveikį ir Sąjungos finansinį suinteresuotumą. Ji ypač pabrėžia tai, kad baudą patvirtinus aukščiausiosios instancijos teismui ji taps Sąjungos biudžeto dalimi.

⁶⁵ Dėl Sąjungos finansinio suinteresuotumo, kurio didelės svarbos negalima ginčyti, pastebėtina, kad šiuo atveju ieškovės neturi pakankamai išteklių sumokėti joms skirtas baudas (žr. 16 ir 19 punktus) ir dėl objektyvių priežasčių negali pateikti reikalaujamos garantijos. Todėl labai tikėtina, kad jeigu Komisija priverstine tvarka bandytų išieškoti iš ieškovių baudas, ji negautų visos skirtų baudų sumos. Be to, ieškovės paaiškino, ir

tai nebuvo ginčijama, kad ieškovių likvidavimo atveju, kas labai įmanoma, pagal Vokietijos teisę Komisijos kreditorinis reikalavimas neturėtų pirmenybės kitų kreditorių pateiktų reikalavimų atžvilgiu ir Komisija turėtų tenkintis likvidavimo atveju jai tekusia suma. Taigi Komisijos finansiniai interesai nedelsiant taikant priverstinio vykdymo procedūrą nebūtų užtikrinti labiau nei tuo atveju, jeigu ieškovėms būtų leista tęsti savo veiklą ir mokėti baudas iš gaunamo pelno (šiuo klausimu žr. 17 punkte minėtos Nutarties *Romana Tabacchi prieš Komisiją* 136 punktą).

⁶⁶ Beje, atrodo, kad pati Komisija manė, jog Sąjungos finansinių interesų įgyvendinimas šiuo atveju yra labai abejotinas. Priimdama ginčijamą sprendimą ji iš tiesų manė, kad iš kai kurių duomenų matyti, jog PIB ir WDI negalės sumokėti baudų ir veikiausia nutrauks savo veiklą (ginčijamo sprendimo 1178 ir 1179 punktai). Iš to matyti, kad Komisija nuo pat pradžių susitaikė su tuo, kad negalės išieškoti baudų. Be to, priėmusi ginčijamą sprendimą Komisija pradėjo kelias ITP procedūras siekdama patikrinti įmonių, kurioms ji skyrė baudas, galimybes jas sumokėti. Remiantis tuo darytina išvada, kad ji buvo pasiruošusi (iš dalies) atsisakyti baudų, net po to, kai jos taps Sąjungos biudžeto sudėtine dalimi. Be to, visai neseniai ji atsisakė 80 % baudos, skirtos *Arce-lorMittal* grupei. Taigi Komisijos pastangos „remtis“ Sąjungos finansiniais interesais ieškovių atžvilgiu yra ne visai teisėtos.

⁶⁷ Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad ieškovių interesai yra svarbesni nei Komisijos finansiniai interesai.

68 Vis dėlto reikia pažymėti, kad *fumus boni juris* prieš tai buvo patvirtinta tik papildomo prašymo sumažinti baudas atžvilgiu ir pačios ieškovės pažymėjo, jog jos pasirengusios nuo 2011 m. liepos mėn. skolą mokėti dalimis pagal atitinkamą mokėjimo grafiką (žr. 6 punktą). Vykstant ITP procedūrai, 2011 m. vasario 7 d. raštu jos pateikė Komisijai atnaujintą mokėjimo grafiką ir paaiškino, kad sumažinus joms skirtas baudas 75 %, t. y. apie 12 mln. EUR, pradėdant nuo 2010 m. liepos mėn. jos galėtų sumokėti baudą per 39 kartus. Be to, pažymėtina, kad WDI jau seniai sudarė [konfidencialu] mln. EUR rezervą savo baudai sumokėti.

69 Taigi šiuo metu reikia atsižvelgti į Sąjungos finansinius interesus ir taikyti ieškovėms jų prašomą laikinąją apsaugos priemonę, nepriimant šiame etape sprendimo dėl pakeidaujamo baudos sumažinimo 75 %, su sąlyga, kad iki 2011 m. birželio 30 d. jos perves Komisijai [konfidencialu] mln. EUR, o nuo 2011 m. liepos 15 d. iki naujų nurodymų, tačiau ne vėliau kaip iki sprendimo pagrindinėje byloje paskelbimo, iki kiekvieno mėnesio 15 d. mokės 300 000 EUR mėnesines įmokas.

70 Be to, pažymėtina, kad pagal Procedūros reglamento 108 straipsnį prašymą dėl laikinosios apsaugos priemonės taikymo nagrinėjantis teisėjas pasikeitus aplinkybėms bet kuriuo metu gali pakeisti ar panaikinti savo nutartį. „Aplinkybių pasikeitimas“ aiškinamas visų pirma kaip faktinės aplinkybės, kurios gali pakeisti skubos kriterijaus įvertinimą konkrečioje byloje (2002 m. vasario 14 d. Teisingumo Teismo nutarties *Komisija prieš Artegodan*, C-440/01 P[R], Rink. p. I-1489, 62–64 punktai). Taigi prireikus šalys turi kreiptis į Bendrąjį Teismą, jei, jų manymu, aplinkybės pasikeitė taip, kad dėl to gali būti pakeista ši nutartis.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDROJO TEISMO PIRMININKAS

nutaria:

1. Sustabdyti *Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG* ir *Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG* pareigos pateikti Komisijos naudai garantiją, skirtą nedelsiant užtikrinti baudų, skirtų šioms įmonėms 2010 m. birželio 30 d. Komisijos sprendimo C (2010) 4387 galutinis dėl procedūros pagal SESV 101 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį (byla COMP/38.344 – Įtemptieji armatūra), iš dalies pakeisto 2010 m. rugsėjo 30 d. Sprendimu C (2010) 6676 galutinis, 2 straipsnio 1 dalimi, išieškojimą, vykdymą, su sąlyga, kad:
 - a) *Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG* ir *Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG* iki 2011 m. birželio 30 d. perves Komisijai [konfidencialu] mln. EUR;

- b) nuo 2011 m. liepos 15 d. (iki kiekvieno mėnesio 15 d.) ir iki naujų nurodymų, tačiau ne vėliau kaip iki sprendimo pagrindinėje byloje paskelbimo, jos mokės Komisijai 300 000 EUR mėnesines įmokas.**

2. Atidėti klausimo dėl bylinėjimosi išlaidų nagrinėjimą.

Liuksemburgas, 2011 m. balandžio 13 d.

Kancleris

E. Coulon

Pirmininkas

M. Jaeger